

Størrelse. Hvad der i denne Sag er det vigtigste, er jo Statskassens Tarv, og det er af Hensyn dertil, at jeg har bragt dette Spørgsmaal frem.

Den højtærede Finansminister og jeg ere altsaa nu fuldstændig enige om, at den sidste Øllov har givet Statskassen et Tab, og saa siger jeg, at den sidste Øllov er daarlig gjort, thi det var en Forudsætning, at den ikke skulde give dette Tab. Det viser sig nu at være ret komisk, at man i de to Ting forhandler om dette, hvorvidt det er rigtigt at give Staten en Merindtægt af 133,000 Kr., eller den ikke skal have det, naar det, at man ikke giver Staten denne Merindtægt, medfører — saaledes som Loven er affattet og administreres —, at Staten faar en Indtægtsnedgang af over 150,000 Kr. Den højtærede Minister er efter sine Beregninger kommen til akkurat det samme Resultat som jeg: mellem 150,000 og 200,000 Kr. Det er altsaa slaaet fast, at dette Indtægtstab har Staten lidt, og det er kommet Bryggerierne til gode.

Den højtærede Finansminister mente, at jeg var utilfreds med, at der i den sidste Bekendtgørelse om Fustagerne stod „indtil videre“, og mente, at jeg ønskede dette Udtryk defineret. Nej, det ønsker jeg ikke, for jeg er enig med den højtærede Minister om, at Ordene „indtil videre“ kunne egentlig ikke defineres. Men jeg ønsker Ordene lavede om. Nu siger den højtærede Minister, at man skal gaa lempeligt frem. Og vi ere paa dette Punkt ganske enige, vi skulle gaa lempeligt frem. Jeg gaar endog saa vidt, at jeg siger, at man skal gaa saa lempeligt frem, at man ikke nøder Bryggerierne til at kassere nogen som helst Fustage. Men naar nu dernæst den højtærede Minister siger, at man ikke kan gaa hen og foreskrive, at der ikke maa laves nye Fustager af de gamles Størrelse, svarer jeg: Jo, det kan man virkelig foreskrive, og det bliver man ogsaa nødt til at gøre en Gang, ellers komme vi aldrig ud af de gamle Forhold, saa længe denne Bestemmelse staar om, at Bryggerierne „indtil videre“ kunne beholde de gamle Tønder med ny Betegnelse. Det er det, jeg gør gældende: Hektoliterbeholderne blive ikke indførte med denne Bestemmelse, og efter den højtærede Finansministers Udtalelser i Fjor gaar jeg ud fra, at vi ere enige om, at de nye Beholdere bør indføres. Dertil er det nødvendigt, at man fastsætter en bestemt Overgangstid eller ogsaa, at man fastsætter — hvad der vilde være det bedste, og det

undrer mig, at den højtærede Finansminister ikke tiltræder denne Opfattelse —, at Bryggerierne kunne kun blive ved at bruge de gamle Fustager, indtil de ere slidte op, men nye maa de ikke lade lave efter det gamle System. Bliver man ved at lave nye Fustager af den gamle Størrelse, er det klart, at saa vil det tale for, at man for ikke at gaa de Interesser for nær, som hverken den højtærede Minister eller jeg paa noget Punkt ville krænke, udskyder det Tidspunkt, da man kan komme ind under ordentlige Forhold. Det koster Bryggerierne ingen Verdens Ting, at man fastsætter, at de fremtidig ikke maa købe nye Fustager af den gamle Størrelse. Der er heri ikke noget som helst hemmende for Bryggerierne, det paalægger dem ingen Udgift, og den Bemærkning, som den højtærede Minister her fremsatte, at Tiden virker regulerende, kan jeg ikke erkende Rigtigheden af. Nej, det gør den virkelig ikke. Tiden virker ikke regulerende paa anden Maade, end at man aldrig nogen Sinde faar Orden i disse Forhold, medmindre Administrationen benytter sin Ret i Kraft af Loven til at gribe ind. Og det er netop det, jeg henstiller til den højtærede Minister at gøre og give os en Øllov, som klart og bestemt foreskriver for alle, ogsaa for Administrationen, hvorledes den har at forholde sig. At den nuværende Lov er urigtig i første Punktum af § 1, derom kan der sikkert ikke være nogen som helst Tvivl, naar Forudsætningen er, at Ølskattens Størrelse skal forblive den samme som hidtil.

Sigvald Olsen: De Oplysninger, som bleve givne af den højtærede Finansminister til det ærede Medlem, som nu satte sig, i Anledning af den Forespørgsel, han har rejst, ere i Overensstemmelse med Loven af 1908, og det ærede Medlem har ikke nu sidst, da han havde Ordet, kunnet bestride det. Jeg maa sige, at efter det Kendskab, jeg har til Forholdene i Bryggerierne i al Almindelighed, ere de vel tilfredse med Forholdene, som de have udviklet sig efter Ølskatteloven af 1908. Nu vil maaske det ærede Medlem sige, at det kan han godt forstaa, for de have derved tjent nogle Penge. Men det bliver altid et stort Spørgsmaal, for saa saare de faa en Lempelse paa en Maade, forstaa Kunderne det saa meget godt, og de søge at faa denne Lempelse draget over til sig. Ganske naturligt gaar det i denne Branche som i alle andre under Frikonkurrencen: Man lader ikke en Fordel